

SÉRIE
KOČKA & MYŠ

HAUNTING
ADELINE
STÍNY NAD ADELINE
H. D. CARLTON

HAUNTING
ADELINE
STÍNY NAD ADELINE

Haunting Adeline copyright © 2021 by H. D. Carlton

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Komrsková, 2024

Cover © TRC Designs, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5275-1 (pdf)

SÉRIE
KOČKA & MYŠ

HAUNTING
ADELINE
STÍNY NAD ADELINE

H. D. CARLTON

přeložila Alžběta Komrsková

VAROVÁNÍ

Všechny konspirace uvnitř knihy vychází jen z mé vlastní vyšinuté představivosti, běžných konspirací v médiích a spousty okultních hororů, které jsem sledovala s tátou, když jsem vyrůstala. Žádná z nich nemá základ v antisemitismu nebo QAnonu.

Tato kniha má otevřený konec. Její obsah je velmi temný a zahrnuje traumatizující situace, jako jsou nejistý či chybějící souhlas se sexuálním aktem mezi hlavními postavami, násilí, obchod s bílým masem, stalkování, obětování dětí a explicitní sexuální situace. Také zobrazuje určité sexuální úchytky, jako jsou hry se zbraní, somnofilie, bondáž nebo ponižování.

PROLOG

Okna mého domu se otřásají silou bouře, která se valí oblohou. V dálce udeří blesk a rozjasní noc. Oslňující světlo na okamžik odhalí muže, který stojí za mým oknem. Sleduje mě. Neustále mě sleduje.

Dělám si své věci jako obvykle. Moje srdce vynechá úder a pak se opět rozbuší, tenčí se mi dech a mám zpcené ruce. Nezáleží na tom, kolikrát už jsem ho viděla, vždycky ze mě vymámí stejnou reakci.

Strach. A vzrušení.

Nevím, proč mě to vzrušuje. Něco se mnou musí být špatně. Není normální, aby mi žilami proudil tekutý žár a nechával za sebou horké mravenčení. Není běžné, aby se moje mysl začala zaobírat věcmi, kterými by neměla.

Vidí mě teď? Oblečenou jen v tenkém tílku, pod kterým se rýsují bradavky? Nebo v šortkách, které mi sotva zakrývají zadek? Líbí se mu, co vidí?

Samozřejmě že ano.

To proto mě sleduje, ne? To proto se večer co večer vrací a stále bezostyšněji po mně chlípně pošilhává, zatímco ho tiše vyzývám a doufám, že přijde blíž a dá mi důvod přitisknout mu k hrdlu nůž.

Pravda je, že z něj mám strach. Vlastně jsem hrůzou bez sebe.

Ale muž za oknem ve mně vyvolává pocit, že sedím v tmavé místnosti osvětlené pouze televizí, na jejíž obrazovce běží horor. Je to děsivé. Jediné, co chci udělat, je schovat se, ale je ve mně určitá část, která mě drží na místě, vystavenou té hrůze. Která v tom nachází malé vzrušení.

Znovu se rozhostí tma a blesk udeří v nějaké vzdálenější oblasti.

Dech se mi stále zrychluje. Nevidím ho, ale on vidí mě.

Odtrhnu oči od okna a zahledím se do potměšlého domu za sebou, paranoidní, že si nějak našel cestu dovnitř. Bez ohledu na to, jak hluboké se v sídle Parsons rozhostí stíny, černé a bílé dlaždice ve vzoru šachovnice jsou vidět vždycky.

Zdělala jsem ten dům po prarodičích. Moji praparodiče postavili tuto třípatrovou viktoriánskou vilu počátkem čtyřicátých let s vynaložením krve, potu, slz a životů pěti stavebních dělníků.

Legenda říká – nebo spíš babička říká –, že dům během stavby vyhořel a při požáru zemřelo několik mužů. Nepodařilo se mi o té nešťastné

události najít žádné novinové články, ale duše, které v sídle straší, páchnou zoufalstvím.

Babička mi často vyprávěla velkolepé příběhy, nad kterými moji rodiče protáčeli panenky. Máma nikdy nevěřila ničemu, co babička říkala, ale myslím, že jen věřit *nechtěla*.

Občas v noci slyším kroky. Mohly by patřit duchům dělníků, kteří tu zemřeli při té tragédii před osmdesáti lety, nebo stínu, který stojí před mým domem.

Sleduje mě.

Neustále mě sleduje.

KAPITOLA 1

Manipulátorka

Občas mám velice temné myšlenky o své matce. Myšlenky, které by žádná příčetná dcera mít neměla.

Občas tak úplně příčetná nejsem.

„Nebud' směšná, Addie,“ promluví máma z reproduktorů mého mobilu. Místo odpovědi telefon probodnu pohledem. Nehodlám se s ní dohadovat. Když nic neřeknu, hlasitě si povzdechne. Nakrčím nos. Fascinuje mě, že ta ženská může o babičce neustále prohlašovat, jak byla dramatická, ale svůj vlastní smysl pro teatrálnost už nevidí.

„To, že ti prarodiče ten dům dali, ještě neznamená, že v něm musíš *bydlet*. Je starý a udělali bychom všem v tom městě laskavost, kdybychom ho nechali strhnout.“

Bouchnu hlavou do opěrky, obrátím oči v sloup a pokusím se najít trpělivost vetkanou do špinavého stropu mého auta.

Jak se mi ho podařilo zašpinit?

„To, že se nelíbí tobě, ještě neznamená, že v něm nemůžu bydlet,“ opáčím suše.

Moje matka je zkrátka a dobře mrcha. Neustále se cítí ukřivděná a já, pro všechno na světě, nedokážu přijít na to proč.

„Budeš bydlet hodinu daleko! Jezdit za námi na návštěvu pro tebe bude neuvěřitelně nepohodlné, no ne?“

Ach, jak já to jen přežiju?

Vsadila bych se, že i ke své gynekoložce to mám nejmíň hodinu cesty, a stejně k ní jednou ročně jedu. A tyhle návštěvy jsou mnohem, mnohem bolestivější.

„Nee,“ protáhnu. Už mám téhle konverzace po krk. Moje trpělivost vyprchala přesně po šedesáti sekundách od zahájení hovoru. Teď už melu z posledního a nevyvíjím sebemenší snahu v něm pokračovat.

Ona prostě nikdy není spokojená. Vždycky si dokáže najít něco, na co si může postěžovat. Tentokrát je to moje rozhodnutí žít v domě, který jsem dostala po prarodičích. V sídle Parsons jsem vyrostla, společně s duchy se proháněla chodbami a pekla v něm s babičkou sušenky.

Mám na to místo pěkné vzpomínky a odmítám se jich vzdát jen proto, že máma s babičkou nevycházela.

Dlouho jsem nerozuměla napětí, které mezi nimi panovalo, ale když jsem vyrostla a začala chápat matčiny uštěpačné poznámky a nenápadné urážky, najednou to začalo dávat smysl.

Babička měla vždycky pozitivní, radostný přístup k životu. Dívala se na svět růžovými brýlemi, v jednom kuse se usmívala a pobrukovala si. Máma se neustále mračí a na život se dívá, jako by jí někdo rozšlápl brýle už v okamžiku, kdy vykoukla z babiččiny vagíny. Netuším, proč se vývoj její osobnosti zasekl ve fázi dikobraza – babička z ní nedůtklivou mrchu rozhodně nevychovala.

Když jsem byla dítě, rodiče bydleli půldruhého kilometru od sídla Parsons. Máma mě nemohla vystát, a tak jsem v tom domě strávila většinu dětství. Teprve ve chvíli, kdy jsem odešla na vysokou, se odstěhovala do města vzdáleného asi hodinu jízdy.

Potom jsem se na studium vykašlala, nastěhovala se k ní a bydlela tam až do doby, než jsem se postavila na vlastní nohy a rozjela svou kariéru spisovatelky.

A když se mi to podařilo, rozhodla jsem se procestovat zemi. Nikde jsem se neusadila natrvalo.

Babička zemřela asi před rokem a sídlo Parsons mi odkázala ve své závěti, ale žal mi nedovoloval se tam nastěhovat. Až doteď.

Máma si znovu povzdechne do telefonu. „Jen bych si přála, abys byla trochu ambicióznější a nezůstávala ve městě, kde jsi vyrostla, miláčku. Abys v životě něco dokázala a nepromrhala ho v tom domě jako tvoje babička. Ať z tebe není stejné budižkničemu, jako byla ona.“

Cítím, jak se mi tvář kroučí hněvem a v hrudi se mi rozpíná vztek. „Víš co, mami?“

„No?“

„Jdi do prdele.“

Zavěším a zuřivě ťukám do displeje tak dlouho, dokud se neozve pípnutí oznamující ukončení hovoru.

Co si to dovoluje? Jak může takhle mluvit o vlastní matce, která ji celý život milovala a opečovávala? Babička se k ní nechovala tak, jako se ona chová ke mně, tím jsem si zatraceně jistá.

Po matčině vzoru si melodramaticky povzdechnu a vyhlédnu z okna. Řečený dům hrdě stojí, špička černé střechy se zabodává do těžkých mraků a tyčí se nad zalesněným okolím, jako by říkala: *Bojte se mě*. Ohlédnu se přes rameno a hustá změt stromů mi najednou tak vlídná nepřipadá – jejich stíny se plíží zpod houští s tasenými drápy.

Zachvěju se a užívám si zlověstný pocit, který vyzařuje z téhle malé části útesu. Vypadá navlas jako v mém dětství a pohled do nekonečné temnoty pod ním je úplně stejně vzrušující jako kdysi.

Sídlo Parsons stojí na útesu s výhledem na záliv a vede k němu kilometr a půl dlouhá příjezdová cesta táhnoucí se hustým lesem. Stromy oddělují dům od zbytku světa a vyvolávají v člověku pocit, že je tady opravdu a skutečně sám.

Občas tu propadnu pocitu, jako bych byla na jiné planetě, vyloučená ze společnosti. Celá oblast má hrozivou, truchlivou auru.

A já to zatraceně miluju.

Dům se začíná rozpadat, ale s trochou lásky bude brzy jako nový. Ze všech stran ho popíná břechtan a natahuje se po chrličích usazených na obou stranách střechy. Černé obložení bledne do šeda a začíná se loupat. Černá barva kolem oken se drolí jako starý lak na nehty. Taky budu muset někoho najmout, aby dal do pořádku rozměrnou verandu, protože se začíná nějak moc naklánět.

Trávník je zanedbaný, některá stébla jsou téměř stejně vysoká jako já a tříakrová louka je zarostlá plevelem. Vsadím se, že od posledního se-kání se v trávě zabydlela spousta hadů.

Na jaře babička vyvažovala temné stíny sídla pestrobarevnými květinami. Hyacinty, petrkličí, fialkami a rododendrony. Na podzim se po stranách domu plazily slunečnice, jasně žluté a oranžové okvětní lístky v krásném kontrastu s černým obložením.

Až přijde jaro, můžu rostliny kolem domu znovu zasadit. Tentokrát vysázím jahody a vyseju salát a bylinky.

Z hlubokého zamyšlení mě vytrhne prudký pohyb nade mnou. V osamělém nejvyšším okně se zatřepotají záclony.

Půda.

Pokud vím, v domě není klimatizace. Není tam nic, co by mohlo pohnout záclonami, ale přesto nepochybuju o tom, co jsem viděla.

Na pozadí bouřkového nebe vypadá sídlo Parsons jako vystřižené z hororu. Vtáhnu spodní ret mezi zuby. Nedokážu se ubránit úsměvu.

Miluju to.

Neumím vysvětlit proč, ale miluju.

Seru na to, co říká máma. Budu tady bydlet. Jsem úspěšná spisovatelka a můžu si žít, kde se mi zachce. Tak proč ne na místě, které mi je blízké? To, že zůstanu ve městě, kde jsem vyrůstala, ze mě ještě nedělá ztroskotance. V rámci knižních turné a konferencí cestuju víc než dost; usadit se v domě na tom nic nezmění. Víím, co ksakru chci, a je mi u prdele, co si o tom myslí ostatní.

Hlavně moje milovaná maminka.

Mraky zazívají a z jejich chřtánu se vyvalí déšť. Natáhnu se pro kabelku, vystoupím z auta a nadechnu se čerstvého vzduchu. Během několika sekund se lehké mrholení promění v přívalový déšť. Vyběhnu po schodech na verandu, setřu si z paží dešťové kapky a otřepu se jako mokrý pes.

Bouřky miluju, jen při nich nerada trávím čas venku. Mnohem raději se choulím pod dekou s hrnkem čaje a knížkou a poslouchám déšť.

Vsunu klíč do zámku a otočím. Ale je zaseknutý, nepohne se ani o milimetr. Zacloumám jím, zápolím s mechanismem, dokud se mi konečně nepodaří dveře odemknout.

Nejspíš budu muset nechat spravit i tohle.

Když otevřu dveře, přivítá mě studený průvan. Zachvěju se kombinací ledového deště na kůži a chladného vzduchu. Interiér domu se ukrývá ve stínech. Okny dovnitř proniká tlumené světlo a postupně se vytrácí, jak slunce mizí za šedými bouřkovými mraky.

Myslím, že bych svůj příběh měla začít klasicky. *Jedné temné, bouřkové noci...*

Vzhlédnu a při pohledu na černý strop sestavený z nespočtu tenkých latí se usměju. Nad hlavou mi visí obrovský lustr, pozlacená ocel zkroucená do spletitých tvarů, jejichž konce zdobí krystaly. Vždycky to byl babiččin nejcennější majetek.

Černo-bílá podlaha dlážděná ve vzoru šachovnice mě vede přímo k velkolepému černému schodišti – je natolik široké, že po něm kdysi vynesli nahoru klavír – a do obývacího pokoje. Když vejdu, podrážky mi zavržou o dlažbu.

Přízemí má primárně otevřený koncept, čímž v člověku vzbuzuje dojem, že by ho obrovský dům dokázal spolknout zaživa.

Po levé straně schodiště se nachází obývací pokoj. Našpulím rty a rozhlédnu se. Do žaludku mě praští nostalgie. Všechny povrchy pokrývá vrstva prachu a ve vzduchu se vznáší silný pach kuliček proti molům, ale jinak vypadá obývací pokoj úplně stejně, jako když jsem ho viděla naposledy, těsně předtím, než babička loni zemřela.

Dominantou pokoje je obrovský černý kamenný krb u vzdálené levé stěny, obklopený sedačkami z červeného sametu. Uprostřed stojí ozdobný konferenční stůl ze dřeva a na jeho tmavém povrchu prázdná váza. Babička do ní dávala lilie, ale teď jen lapá prach a mrtvý hmyz.

Stěny pokrývají černé tapety s kašmírovým vzorem a okna lemují těžké zlaté závěsy.

Jednou z mých nejoblíbenějších částí je velké arkýřové okno na fasádě domu, které skýtá nádherný výhled na les za pozemkem. Přímo před

oknem stojí sametové houpací křeslo s ladící podnožkou. Babička tam sedávala a pozorovala déšť, prý stejně jako kdysi její matka.

Šachovnicové dlaždice pokračují až do kuchyně s krásnými, černě mořenými skříňkami a pulty z mramoru. Uprostřed stojí obrovský kuchyňský ostrůvek s vysokými barovými židličkami po jedné straně. Někdy jsme tam poseděli s dědečkem. Sledovali jsme, jak babička vaří, a užívali si její pobrukování. Uměla připravit opravdu lahodná jídla.

Setřesu vzpomínky a spěšně rozsvítím vysokou lampu u houpacího křesla. Když místnost zalije teplé světlo, úlevně vydechnu. Energie jsem na sebe přepsala už před pár dny, ale u starých domů člověk nikdy neví.

Pak dojdu k termostatu a při pohledu na jeho displej se znovu zachvěju.

Zatracených sedmnáct stupňů.

Palcem zmáčknou šipku nahoru a držím ji, dokud se číslo nevyšplhá na dvacet tři. Nemám nic proti chladnějším teplotám, ale byla bych ráději, kdyby se mi bradavky neprořezávaly oblečením.

Obrátím se zpátky do domu, který je pro mě staronový – do domu, kterému odjakživa patřilo moje srdce, i když tělo na chvíli odešlo.

Pak se usměju a prostě si vychutnávám tu gotickou nádheru. V tomhle stylu vyzdobili sídlo Parsons moji praprarodiče a ten vkus byl pak předáván z generace na generaci. Babička říkala, že má ráda, když je nejveselejší osobou v místnosti. I tak ale měla vkus starých lidí.

Jako vážně, proč jsou všechny dekorativní polštářky lemované krajkou a uprostřed mají vyšitou divnou kyticí? To není roztomilé. Je to ošklivé.

Povzdechnu si.

„No, babi, vrátila jsem se. Jak jsi chtěla,“ zašeptám do mrtvolného vzduchu.

„Jsi připravená?“ zeptá se mě moje osobní asistentka Marietta. Pohlédnu na ni a všimnu si, že mi roztržitě podává mikrofon. Její pozornost upoutali lidé, kteří stále proudí do malé budovy. Lokální knihkupectví není na velké davy stavěné, ale nějak se sem všichni vešli.

Do stísněného prostoru se hrnou hordy lidí, řadí se do spořádané fronty a čekají na začátek autogramiády. Očima tčkám davem a mlčky počítám hlavy. Po třicítce se ztratím.

„Jo,“ řeknu. Vezmu si od ní mikrofon, a když na sebe přitáhnu pozornost všech přítomných, šepot se utiší. Zapichují se do mě pohledy tuctů očí, až mi z toho rudnou tváře. Naskakuje mi husí kůže, ale své čtenáře miluju, takže to překonám.

„Než začneme, jen bych vám chtěla krátce poděkovat za to, že jste přišli. Každého z vás si cením a jsem ráda, že jste dorazili. Jste připravení?“ zeptám se s nuceným nadšením v hlase.

Ne snad že bych nebyla nadšená, ale při autogramiádách bývám příšerně rozpačitá. Ve společenských interakcích jaksi nevynikám. Jsem ten typ člověka, kterého se na něco zeptáte a on se na vás tupě podívá se ztuhlým úsměvem na rtech, zatímco jeho mozek zpracovává skutečnost, že vaši otázku vlastně vůbec neslyšel. Obvykle proto, že mu v uších hlasitě buší srdce.

Posadím se a připravím si fix. Marietta odběhne, aby řešila jiné záležitosti, a cestou po mně střelí povzbudivým pohledem. Byla svědkem mnoha mých lapálií se čtenáři a má tendenci se za mě cítit trapně. Asi je to jedna z nevýhod zastupování společenského vyvrhele.

No tak, Marietto. Je to mnohem větší zábava, když nejsem jediná, kdo se cítí trapně.

Přistoupí ke mně první čtenářka s mou knihou *Poutník* v ruce a širokým úsměvem na pihovaté tváři.

„Panebože, to je... boží vás potkat naživo!“ vyhrkne a div mi nestrčí knížku až do obličeje. Přesně něco takového bych udělala já.

Široce se usměju a opatrně si od ní knihu vezmu.

„Taky je boží vás potkat,“ odpovím. „A hele, klub Pihy,“ dodám a zakmitám mezi našimi obličeji ukazováčkem. Rozpačitě se zasměje a dotkne se prstem své tváře. „Jak se jmenujete?“ vyhrknu dřív, než se stihneme zaseknout na divné konverzaci o kůži.

Bože, Addie, co když svoje pihy nenávidí? Blbko.

„Megan,“ odpoví a pak mi svoje jméno vyhláskuje. Třesoucí se rukou ho opatrně napíšu a přidám krátkou děkovnou poznámku. Můj podpis je kostrbatý, ale to v podstatě vystihuje celou mou existenci.

S upřímným úsměvem jí knihu vrátím.

Když ke mně přistoupí další čtenář, na tváři ucítím něčí pohled. Někdo na mě zírá. Ale to je zatraceně pitomá myšlenka, protože na mě zírají úplně všichni.

Pokusím se to ignorovat a věnuju čtenáři před sebou široký úsměv, ale ten pocit zesiluje. Za okamžik už mám pocit, že mi pod kůží bzučí včely a někdo mi drží pochodeň těsně u těla. Nic podobného jsem nikdy nezažila. Naježí se mi chloupky na krku a cítím, jak se mi tváře rozpalují do zářivě rudé.

Polovinu své pozornosti věnuju knize, kterou podepisuju, a druhou davu. Očima nenápadně přejedu po celém knihkupectví ve snaze odhalit zdroj nepříjemného pocitu, aniž by to bylo příliš okaté.

Pohledem se zastavím na osamělé osobě úplně vzadu. Muž. Většina jeho těla se ukrývá za davem a mezerami mezi hlavami probleskují jen kousky jeho obličeje. Ale pohled na to málo, co vidím, mě zastaví uprostřed podpisu.

Jeho oči.

Jedno tak tmavé a tak bezedné, až mám pocit, jako bych zírala do studny. Druhé je v odstínu ledově modré, téměř bílé, a připomíná oči huskyho. Přes modré oko se rovně dolů táhne jizva, jako by už tak neupoutávalo dost pozornosti.

Někdo si odkašle a já nadskočím a očima se rychle vrátím ke knize. Můj fix spočíval na jednom místě a vytvořil velkou černou kaňku.

„Promiňte,“ zamumlám a dokončím podpis. Natáhnu se pro záložku, taky ji podepíšu a zastrčím ji do knihy jako omluvu.

Čtenář se na mě zářivě usměje, chyba je dávno zapomenuta, a odpěchá. Když zvládnou, abych znovu našla pohledem toho muže, je pryč.

„Addie, ty si potřebuješ zapíchat.“

Místo odpovědi sevřu ve rtech brčko a nasaju svoje borůvkové martini tak zhluboka, jak mi to jen ústa dovolí. Daya, moje nejlepší kamarádka, mě zpraží nevzrušeným pohledem. Podle povytaženého obočí jí se mnou dochází trpělivost.

Myslím, že hlavně potřebuju větší pusu. Vešlo by se do ní víc alkoholu.

Nahlas to neřeknu, protože vsadím svou levou pěst, že by opáčila, abych ji radši použila na většího ptáka.

Když neodpovídám, natáhne se a vytrhne mi brčko ze rtů. Na dno skleničky jsem se dostala už před dobrými patnácti sekundami a pak jsem nasávala jen vzduch. Je to největší akce, které se moje pusa za poslední rok dočkala.

„Hej, říká ti něco osobní prostor?“ zamumlám a odložím sklenku. Vyhnu se jejímu pohledu a zapátrám očima po servírce, abych si mohla objednat další martini. Čím rychleji budu mít zase v puse brčko, tím lépe se můžu vyhnout pokračování této konverzace.

„Neměň téma, mrcho! Stojíš v tom za prd.“

Setkáme se očima a po vteřině ticha obě vybuchneme smíchy.

„Za prd stojím očividně i ve schopnosti najít někoho, kdo si se mnou zapíchá,“ řeknu, když se uklidníme.

Daya mi věnuje posměšný pohled. „Měla jsi spoustu příležitostí, jenže ty je nikdy nevyužiješ. Jsi sexy šestadvacítka s pihama, pěknýma kozama a božskou prdelí. Chlapi na tebe stojí frontu.“

Pokrčím rameny a znovu změním téma. Daya se nemýlí – přinejmenším ne v tom, že mám možnosti. Jen o ně nestojím. Všichni mě nudí. Je to pořád totéž. Co máš na sobě? Nechceš se stavit? A mrkající smajlík. Na sobě mám ty stejné tepláky jako celý týden, na rozkroku tajemnou skvrnu a ne, nechci se stavit.

Daya napřáhne ruku. „Dej mi mobil.“

Vykulím oči. „Ne, do hajzlu!“

„Adeline Reillyová. Naval. Ten. Zastranej. Mobil.“

„Nebo co?“ provokuju.

„Nebo se vrhnu přes stůl, naprosto tě ztrapním a stejně dosáhnu svýho.“

Očima konečně najdu servírku a mávnu na ni. Zoufale. Přispěchá k nám, nejspíš v domnění, že jsem v jídle našla vlas. Ve skutečnosti mě jen vysírá moje nejlepší kamarádka.

Chvilí prokrastinuju a vyptávám se servírky, jaké drinky by mi doporučila. Podívala bych se do nápojového lístku, ale připadá mi nezdvořilé ji nechávat čekat, když musí obsluhovat i další stoly. Takže nakonec dám před martini s příchutí zeleného jablka přednost tomu jahodovému a servírka zase odpěchá.

Ach jo.

Plesknu mobilem do Dayiny *stále* natažené ruky. Silně, protože ji nenávidím. Vítězoslavně se usměje a s šibalskou jiskřičkou v oku začne ťukat do klávesnice. Palce se jí pohybují takovou rychlostí, že se z jejích prstů stává zlatá šmouha.

V jejích šalvějových očích září proradnost, kterou by člověk našel jen v *Satanské bibli*. Kdybych trochu zapátrala, jsem si jistá, že bych v ní objevila i její fotku. Sexbombu s tmavě hnědou pletí, rovnými černými vlasy a zlatým kroužkem v nose.

Nejspíš je ďábelská sukuba nebo tak něco.

„Komu píšeš?“ zasténám a málem si dupnu jako malé dítě. Zatím se držím, ale mám co dělat, abych nepovolila uzdu své sociální úzkosti a neudělala něco šíleného, jako třeba dostat záchvat vzteku uprostřed restaurace. Nejspíš moc nepomáhá fakt, že mám v sobě třetí martini a začínám se cítit poněkud odvázně.

O pár sekund později ke mně zvedne pohled, zamkne můj mobil a podá mi ho. Okamžitě ho zase odemknu a začnu prohlížet zprávy. Když zjistím, že napsala sextovku Greysonovi, zasténám. Ne textovku. *Sextovku*.

„Stav se dneska a vylízej mi kundu. Toužím po tvým obřím péru,“ přečtu nahlas suše. A to ani není všechno. Zbytek zprávy se nese

v duchu toho, jak jsem nadřzená a každou noc masturbuju s myšlenkami na něj.

Zavrčím a věnuju jí nejhnusnější pohled, na jaký se zmůžu. Vedle mého výrazu by popelnice vypadala jako ze žurnálu.

„Nic takovýho bych nikdy neřekla!“ namítnu. „Vůbec to nezní jako já, ty mrcho.“

Daya se zachechtá, čímž vystaví na odiv mezírku mezi předními zuby.

Vážně ji nenávidím.

Cinkne mi mobil. Zatímco zvažuju, že si vyhledám kontakt na pořad *1000 způsobů, jak zemřít*, abych jim poslala nový příběh, Daya div nepskakuje na židli.

„Přečti to,“ dožaduje se a nenechavou rukou se znovu natahuje po mém mobilu, aby se dozvěděla, co napsal. Ucuknu z jejího dosahu a zprávu otevířu.

GREYSON: Už bylo načase, abys přišla k rozumu, zlato. Stavím se v 8.

„Nevím, jestli jsem ti to někdy řekla, ale z duše tě nenávidím,“ zaskuhrám a zamračím se na ni.

S úsměvem se napije drinku. „Já tě taky miluju, holčičko.“

„Do hajzlu, Addie, chyběla jsi mi,“ zafuní Greyson a přimáčkne mě ke zdi. Zítřa ráno budu mít na zadku modřiny. Když se mi přisaje ke krku, obrátím oči v sloup. Se sténáním se mi otírá ptákem o stehna.

Rozhodla jsem se přestat dělat cavyky, upustit trochu páry a schůzku s Greysonem nezrušit, jak jsem původně chtěla. Jak *chci*. Teď toho rozhodnutí lituju.

Právě teď mě tiskne ke stěně mé strašidelné chodby. Krvavě rudé stěny lemují staromódní nástěnné lampy a tucty rodinných portrétů předchozích generací. Mám pocit, jako by mě všichni pohoršeně sledovali. Jsou svědky toho, jak se přímo před jejich zraky někdo chystá přefiknout jejich potomkyni.

Lampy nefungují zdaleka všechny a ty, které ano, stejně osvěćují jenom pavučiny, kterými jsou pokryté. Zbytek chodby mizí ve stínech a jen čekám, až se z nich vyplíží démon Nenávisti, abych měla výmluvu utéct. Klidně bych Greysonovi podkopla nohy a ani trochu se za to nestydím.

Zatímco mi do ucha šeptá další prasárničky, zkoumám lampu nad našimi hlavami. Greyson se mi jednou letmo zmínil, že se bojí pavouků.

Napadne mě, že bych mohla nenápadně zvednout ruku, vytáhnout jednoho z pavučiny a hodit ho Greysonovi za krk.

Určitě by odsud mazal, jako by mu za patami hořelo, a nejspíš by se cítil tak trapně, že by se mnou už nikdy nepromluvil. Dvojitá výhra.

Zrovna když se konečně natáhnu, abych to udělala, ukročí vzad, zadýchaný ze sólo francouzáku, který prováděl s mým hrdlem. Jako by čekal, že ho můj krk olízne nazpátek, nebo co.

Měděné vlasy má pocuchané a bledé tváře zardělé. Prokletí zrzounů, předpokládám.

Co se týká vzhledu, v ostatních ohledech si stěžovat nemůže. Je zatraceně sexy, má krásné tělo a oslnivý úsměv. Škoda že v posteli nestojí za nic. A je to prvotřídní kretén.

„Pojďme do ložnice. Potřebuju být v tobě.“

V duchu se otřesu odporem. Navenek... taky. Pokusím se to zamaskovat tím, že si přes hlavu přetáhnu tričko. Má pozornost na úrovni bíglu. A jak jsem předpokládala, okamžitě zapomene na moje drobné zaskobrtnutí a upřeně se zahledí na moje kozy.

V tom měla Daya pravdu. Vážně mám skvělé kozy.

Natáhne se, aby ze mě serval podprsenku – kdyby ji opravdu roztrhl, asi bych mu jednu vrazila –, ale když se ozve hlasitá rána z přízemí, ztuhne.

Ten zvuk je tak náhlý a násilně hlasitý, že zalapám po dechu a rozbuší se mi srdce. V ohromeném tichu se setkáme očima. Někdo klepe na vchodové dveře a nezní dvakrát mile.

„Čekáš někoho?“ zeptá se a spustí ruku k boku, očividně frustrovaný, že nás někdo vyrušil.

„Ne,“ vydechnu. Rychle na sebe navléknu tričko – naruby – a seběhnu po vrzajících schodech. Když vykouknu z okna vedle dveří, spatřím jen prázdnou verandu. Zamračím se a pustím záclonku. Dům obkličuje tichá noc.

Po mém boku se objeví Greyson a zmateně na mě pohlédne.

„Ehm, otevřeš?“ zeptá se přihloupě a ukáže na dveře, jako bych nevěděla, že jsou přímo přede mnou. Málem mu jízlivě poděkuju za pokyny, ale nakonec se udržím. Moje instinkty začaly při tom zaklepání varovně vriskat. Znělo agresivně. Vztekla. Jako by někdo bušil vši silou.

Opravdový chlap by se v takové situaci nabídl, že otevře místo mě. Obzvláště když jsme obklopeni kilometry hustého lesa a třicetimetrovým srázem nad vodou.

Greyson na mě však jen zírá s očekáváním v očích. A trochu jako bych byla hloupá. S odfrknutím dveře odemknu a prudce je rozrazím.

Ale ani tentokrát venku nikdo není. Vykročím na verandu a ztrouchnivělé dřevo pod mou vahou zasténá. Ledový vítr mi víří skořicové vlasy a jejich prameny mě lechtají na tváři. Zachvěju se. Než dojdou na konec verandy, naskočí mi husí kůže. Nakloním se přes zábradlí a zahledím se za roh. Nikde nikdo.

Na druhé straně domu taky ne.

Někdo by mě mohl klidně sledovat z lesa, ale je taková tma, že nemám šanci to zjistit. Ne pokud se tam nevydám a neprohledám ho.

A přestože horory miluju, nemám v úmyslu si v jednom zahrát hlavní roli.

Greyson vyjde na verandu a přejede stromy pohledem.

Někdo mě sleduje. Cítím to. Víím to se stejnou jistotou, jako víím, že existuje gravitace.

Po páteři mi přejede mráz doprovázený výbuchem adrenalinu. Je to stejný pocit, jaký zažívám při sledování strašidelného filmu. Začíná bušením srdce a tlakem hluboko v břiše, který mi nakonec klesne do podbřišku. Přeshlápnu na místě. Právě teď mi ten pocit moc příjemný není.

Dopáleně se vrátím dovnitř a vyběhnu schody. Greyson se vleče za mnou. Dokud nevejde do ložnice, ani si nevšimnu, že se cestou svléká. Když se otočím, je úplně nahý.

„Děláš si prdel?“ obořím se na něj. Stupidní kretén. Někdo mi právě zabušil na dveře, jako by s nimi měl nevyřízené účty, a Greysonova reakce je pokračovat tam, kde jsme skončili. Ocumláváním mého krku, jako by chtěl vysát žele z krabičky.

„Cože?“ zeptá se nevěřicně a spustí ruce podél těla.

„Neslyšel jsi to, co já? Někdo mi třískal do dveří a bylo to celkem děsivé. Momentálně nemám na sex náladu.“

Kam se poděla galantnost? Myslela jsem, že normální muž by se zeptal, jestli jsem v pořádku. Zjistil, jak se cítím. Možná by se předtím, než do mě strčí péro, pokusil ujistit, že jsem v klidu a uvolněná.

Však víte, trochu vnímat atmosféru.

„To myslíš vážně?“ zeptá se a v očích mu zablýskne vztek. Mají barvu hoven a na hovno je i jeho osobnost a tempo při sexu. Ten týpek sebou plácá jako ryba na suchu. Klidně by se mohl nahatý vystavit na tržišti – měl by větší šanci, že si ho někdo vezme domů. Ale ten někdo rozhodně nebudu já.

„Jo, myslím to vážně,“ povzdechnu si podrážděně.

„Do háje, Addie,“ odsekne, vztekle zvedne ponožku a natáhne si ji. Vypadá jako idiot. Až na tu jednu ponožku je úplně nahý, protože zbytek jeho oblečení je poházený na podlaze po celém domě.

Vyřítí se z mé ložnice a cestou sbírá své svršky. Když je asi v půlce dlouhé chodby, zastaví a otočí se na mě.

„Ty jseš taková mrcha, Addie. Jen mi z tebe modrají koule a už mě to nebaví. Končím s tebou i tímhle strašidelným barákem,“ vypění a zašermuje proti mně prstem.

„A ty jseš kretén. Vypadni z mýho domu, Greysone!“

Šokovaně vytřeští oči a pak je vztekle přimhouří. Napřáhne se a v otočce zaboří pěst do sádrokartonu.

Když polovina jeho paže zmizí ve zdi, z hrdla se mi vydere zalapání po dechu. Šokem i nevírou mi spadne brada.

„Jelikož tvou díru dneska nedostanu, udělal jsem vlastní. Sprav si to, čubko,“ vyprskne. S jednou ponožkou a hromádkou oblečení v podpaží odklusá pryč.

„Ty čuráku!“ Vztekle doběhnu k otvoru ve zdi, který po sobě zanechal.

O minutu později bouchnou dole dveře.

Doufám, že tam ta tajemná osoba pořád je. Doufám, že toho kreténa zavraždí oblečeného jen v jedné ponožce.

4. dubna 1944

Za mým oknem je cizí muž.

Nevím, kdo to je ani co ode mě chce. Ale myslím, že mě zná. Když není John doma, pozoruje mě oknem. Na hlavě má klobouk a skrývá přede mnou svou tvář. Několikrát jsem se pokusila ho konfrontovat, ale pokaždé utekl.

Johnovi jsem to zatím neřekla. Netuším proč, ale něco mi brání v tom, abych otevřela ústa a přiznala, že mě sleduje nějaký muž. John by ztratil nervy. Vyšel by ven s brokovnicí a zkusil by ho najít.

Musím přiznat, že se víc bojím toho, co by se mému návštěvníkovi stalo, kdyby se to mému manželovi podařilo.

Mám z toho muže hrozný strach.

Ale můj bože, taky mě fascinuje.

KAPITOLA 2

Stín

Bolestný křik rozléhající se mezi betonovými zdmi začíná být trochu otravný. Občas je pěkně na nic být hacker a vymahač. Ublíživání lidem si zatraceně užívám, ale dneska nemám na toho ukňučeního kre-téna trpělivost.

A to jsem normálně trpělivý jako světec. Dokážu počkat na to, co chci. Ale když se snažím získat informace a ten týpek si místo souvislé odpovědi sere do kalhot a brečí, začnu být trochu nedůtklivý.

„Tenhle nůž ti zarazím do oka,“ pronesu varovně. „Dokonce ani nebudu tak milosrdný, abych ti ho vrazil až do mozku.“

„Do prdele, kámo,“ zanaříká. „Řekl jsem ti, že jsem do toho skladiště šel jen párkrát. O žádném zasraným rituálu nic nevím.“

„Takže chceš říct, že jsi mi k ničemu,“ usoudím a přiblížím mu k oku špičku nože.

Pevně zavře víčka, jako by tenká kůže dokázala ochránit jeho oční bulvu před ocelí.

Já se snad pochčiju smíchy.

„Ne, ne, ne,“ žadoní. „Znám někoho, kdo by mohl být schopnej dát ti víc informací.“

Po nose mu kape pot a mísí se s krví na jeho tváři. K čelu a šíji se mu lepí přerostlé blondaté vlasy. Vlastně už nejsou blondaté, ale na-barvené na rudo.

Už jsem mu uřízl jedno ucho a vyrval deset nehtů, přetál obě achilovky a párkrát ho bodnul do míst, ze kterých ten sráč nevykrváci moc rychle. Taky jsem mu polámal tolik kostí, že už nemá cenu je počítat.

Ten čurák odsud po svých neodejde, to je jisté.

„Míň breku, víc mluvení,“ vyštěknu a přejedu špičkou nože po zavřeném víčku.

Ucukne a zpod řas se vyvalí další slzy.

„Jme... jmenuje se Josh. Je jedním z vůdců tý operace, má na starosti poslíčky, co unášejí ty holky. Ve skladišti je velký zvíře, v podstatě to celý ve... vede.“

„Josh jak dál?“ odseknu.

„Nevim, kámo,“ zaúpí a vzlykne. „Představil se jako Josh.“

„Jak vypadá?“ procedím netrpělivě skrz zuby.

Popotáhne a na popraskané rty mu steče sopol.

„Plešatej, jizva na hlavě a vousy. Tu jizvu nejde přehlédnout, vypadá fakt šíleně.“

Se zasténáním si protáhnu krk. Mám za sebou dlouhý den.

„Díky, kámo,“ řeknu ležérně, jako bych ho poslední tři hodiny pomalu nemučil.

Zklidní se mu dech a zahledí se na mě ošklivýma hnědýma očima, ze kterých sálá naděje.

Málem se zasměju.

„Ne... necháš mě jít?“ zeptá se s výrazem toulavého štěněte.

„Jasně,“ zašvitořím. „Jestli dokážeš vstát a odejít.“

Sklopí pohled ke svým přetátým achilovkám. Moc dobře ví, že pokud se o to pokusí, spadne na obličej.

„Prosím, kámo,“ bulí. „Mohl bys mi pomoci?“

Pomalou přikývnu. „Myslím, že jo.“

Vzápětí se rozmáchnu a zarazím mu celou čepel do oka.

Je na místě mrtvý. V očích má pořád tu naději. No, vlastně v jednom oku.

„Znásilňuješ děti,“ řeknu nahlas, přestože mě už neslyší. „Jako bych tě snad mohl nechat žít,“ dodám se smíchem.

Vytáhnu nůž z očního důlku a ten mlaskavý zvuk zničí všechny plány na večeri, které jsem měl. Což mě štve, protože mám hlad. Přestože si mučení vychutnávám, rozhodně nejsem takový blb, abych si užíval zvuky, které ho doprovází.

Bublání, mlaskání a další podivnosti, které těla vydávají při extrémní bolesti a když jsou do nich zabodávány cizí objekty, mě obvykle zbaví chuti k jídlu.

Teď přijde ta nejhorší část.

Musím ho rozřezat na kousky a zbavit se jich. Ostatním lidem nevěřím natolik, abych jim tu únavnou, špinavou práci svěřil, a tak je to na mně.

Povzdechnu si. Jak se to říká? Když chceš něco udělat pořádně, udělej to radši sám?

No, v tomhle případě to platí. Pokud nechceš, aby tě chytili a odsoudili za vraždu, zbav se těla sám.

Mám pocit, jako by bylo deset večer, ale je teprve pět odpoledne. Manipulace s částmi lidského těla je docela náročná, a jakkoliv je to zvrácené, teď si potřebuju dát pořádný burger.

Můj nejoblíbenější řetězec je hned vedle Třetí Avenue, jen krátkou jízdou od mého domu. V Seattlu je parkování otrava, takže jsem nucen nechat auto o několik bloků dál a dojít tam pěšky.

Blíží se bouřka a brzo bude lít jako z konve. Místní typické počasí.

Za chůze si hvízdám neznámou melodii, míjím obchody a různé krámký, ve kterých se to hemží lidmi jako v mraveništi.

Před sebou spatřím knihkupectví. Záře z jeho výlohy osvětluje chladný, mokrý chodník a láká kolemjdoucí do své teplé náruče. Když dojdu blíž, všimnu si, že je taky plné lidí.

Letmo pohlédnu dovnitř a pokračuju dál. Beletrie mě nezajímá – čtu jen knihy, které mě něco naučí. Především o informatice a hackerství.

Teď už mě knihy nemají co naučit. Mám je v malíčku a nic nového nenabízí.

Když se odvracím od výlohy, pohledem zavadím o ceduli přímo před knihkupectvím, ze které se na mě usmívá nádherná žena.

Moje nohy bezděky zpomalí a najednou stojím na místě, jako bych zapustil kořeny. Někdo do mě zezadu vrazí, a přestože jeho malá postava se mnou sotva pohne, vytrhne mě to z toho zvláštního transu.

Otočím se, abych rozčileného chlápka za sebou propálil pohledem. Chystá se mi začít nadávat, ale když spatří mé jizvy, vyrazí rychlou chůzí pryč. Kdybych nebyl tak rozptýlený, asi bych se zasmál.

Přede mnou je fotka spisovatelky, která tady právě pořádá autogramiádu.

Vypadá úchvatně.

Na křehká ramena jí spadají dlouhé skořicové vlny. Má krémovou, slonovinovou pleť a pihy, světlé a sporadické, které dokonale zapadají do její nevinné tváře.

Mou pozornost upoutaly její oči. Smyslné, zešikmené oči. Takové ty, které vypadají svůdně, aniž by se žena musela seabeméně snažit. Mají téměř stejnou barvu jako její vlasy. Jsou hnědé, ale tak světlé, že je to téměř neobvyklé. Jediný pohled téhle holky srazí jakéhokoliv muže na kolena.

Rty má plné a růžové, roztažené do zářivého úsměvu s rovnými, bílými zuby.

Všimnu si popisku pod fotkou.

Adeline Reillyová.

Krásné jméno hodné bohyně.

Nepatří mezi ty umělé krásky, které člověk vídá v časopisech. Tahle by se snadno dostala na obálku i bez Photoshopu a plastických operací, její rysy jsou přirozené.

Za svůj život jsem viděl mnoho krásných žen, se spoustou z nich jsem spal, ale na téhle mě cosi uchvátilo. Najednou mám pocit, jako by mě k ní tlačil hurikán, jako bych neměl jinou možnost. Nohy mě donesou ke knihkupectví a voda z mých černých bot se vpije do rohožky u vchodu.

Jediná vůně, která se vznáší ve vzduchu, se line ze starých knih, i když je poněkud ztracená v množství lidí, kteří zaplnili prostor. Malá budova není stavěná na víc než deset knihoven, lemujících levou stěnu, pokladnu vpravo a zhruba třicet návštěvníků. Teď uprostřed místnosti stojí velký stůl, za kterým sedí autorka. Maximální kapacita vydýchaného obchodu byla překročena minimálně dvojnásobně.

Je tu příliš horko. Příliš přelidněno.

Jeden kretén vedle mě se neustále dloube v nose a pak se dotýká knihy, kterou drží v druhé ruce. Na obálce zahlédnu jméno *Reillyová*.

Chudák holka. Bude muset podepsat knihu, která je nejspíš celá od šušňů.

Otevřu ústa, připravený tomu sráči říct, aby se přestal chovat jako prase, když vtom se otevře brána nebeská.

V té vteřině jako by se dav mezi námi v dokonalém úhlu rozestoupil a poskytl mi jasný výhled. Nejdřív ji spatřím jen koutkem oka, ale i to stačí, aby se mi rozbušilo srdce.

Pomalou otáčím hlavu jako nějaká z těch děsivých čubek ve filmech o vymítání ďábla, ale jsem si jistý, že ve tváři mám výraz, jako bych našel důkaz o placatosti Země nebo nějakou podobnou blbost.

Protože tohle je taky k smíchu.

Kyslík, slova, souvislé myšlenky – toho všeho se mi při prvním pohledu na Adeline Reillyovou z masa a kostí nedostává.

Do hajzlu!

Naživo je ještě nádhernější. Při pohledu na ni se mi podlamují kolena a srdce mi buší jako o závod.

Nevím, jestli Bůh vážně existuje. Nevím, jestli lidstvo někdy chodilo po Měsíci. Netuším, jestli existují paralelní vesmíry. Ale vím, že jsem právě našel smysl svého života. Sedí za stolem a rozpačitě se usmívá.

Zhluboka se nadechnu a najdu si místo u zadní stěny. Ještě se nechci moc přibližovat.

Ne.

Zatím ji chci jen pozorovat.

Takže zůstávám vzadu a vykukuju přes desítky hlav, abych na ni dobře viděl. Díky bohu za mou výšku, protože kdybych byl menší, musel bych se procat až k ní.

Štíhlá žena podá mé nové posedlosti mikrofon a ta na krátký okamžik vypadá, že se zvedne a uteče. Hledí na mikrofon, jako by to byla setnutá hlava.

Ale ten zmatený pohled za pár sekund zmizí a po tváři se jí rozlije klid. Zvedne mikrofon k rozechvělým rtům.

„Než začneme..“

Do hajzlu, její hlas je čirý kouř. Ten typ, co člověk slyší jen v pornu. Vtáhnu spodní ret mezi zuby a potlačím zasténání.

Opřu se o stěnu. Jsem tím maličkým stvořením naprosto uchvácený.

V hrudi mi povstane něco nevysvětlitelně temného. Je to černé, ďábelské a kruté. Dokonce nebezpečné.

Jediné, po čem toužím, je zlomit ji. Roztříštit na kousky a pak ty kousky poskládat podle svých představ. Je mi jedno, jestli k sobě budou nebo nebudou pasovat – já je k tomu donutím.

Vím, že udělám něco špatného. Vím, že překročím hranici a zajdu až tam, odkud nebude návratu, ale je mi to ukradené.

Protože jsem posedlý.

Jsem závislý.

Rád překročím všechny hranice, pokud to znamená, že ta holka bude moje. Pokud to znamená, že ji *donutím*, aby byla moje.

Už jsem se rozhodl. To rozhodnutí mi ztvrdlo v mozku na kámen. A v tu chvíli se mi zahledí přímo do očí a síla jejího pohledu mě málem srazí na kolena. Lehce zvedne obočí, jako bych ji uchvátil úplně stejně jako ona mě.

Potom její pozornost přitáhne čtenářka před ní a já vím, že musím odejít dřív, než udělám nějakou hloupost, jako je třeba únos před padesáti svědky.

To nevdí. Teď už mi neuteče.

Našel jsem si myšku a nezastavím se, dokud ji nechytím.

10. dubna 1944

Můj návštěvník je tu, stojí před mým oknem a sleduje mě, jak píšu. Třese se mi ruka a nevím, jestli to je, nebo není strachem. Ten pocit nedokážu vysvětlit. Pokusila jsem se o něm napsat, ale slova nestačí.

Myslím, že nejlépe ho vystihuje slovo „vzrušující“

*Nevím, co to se mnou je. Ale nutno říct, že něco je velmi špatně.
Když se naše pohledy setkají, zkrátí se mi dech. Moje krev vzplane. Mám pocit,
jako by mi na kůži ležel odhalený drát.
Je to niterná reakce a já se bojím, že na ní začínám být závislá.
Blíží se. Zvedám k němu pohled, nechávám se rozptýlit od psaní.
Začíná se z toho stávat zvyk. Moje rozptýlení. John si toho začal všimnat. Za-
sypává mě otázkami, ptá se, na co myslím.
Jak mám říct muži, kterého miluji, že myslím na jiného? Jak mu mám říct, že
když mě líbá, představuji si jiného? Když se mě dotýká?
Můj návštěvník odchází. Mízí v temnotě.
Bojím se ho.
Ale přesto mě fascinuje.*

KAPITOLA 3

Manipulátorka

Rozhodně jsem si nepředstavovala, že sobotní noc strávím takhle. Prohledáváním stěn starého domu.

Jen čekám, kdy na mě vyskočí vzteklá veverka a zakousne se mi do předloktí, šílená hladem a ochotná sežrat úplně cokoliv, protože byla několik let uvězněná ve zdech a živila se jen brouky.

Moje paže je až po rameno v té díře, kterou Greyson vytvořil. Otvor je dostatečně velký, abych do něj dokázala vměstnat pod divným úhlem také část hlavy a rozhlédla se uvnitř. Proto držím baterku.

Tohle je stupidní. *Já* jsem stupidní.

Jakmile se za Greysonem zabouchly dveře, posoudila jsem škody. Není to velká díra, ale zarazil mě poměrně široký prostor mezi stěnami. Přinejmenším metr a půl. Proč by to bylo postavené zrovna takhle, kdyby k tomu nebyl důvod?

Jako by tam přitahoval magnet. Pokaždé když se pokusím odtáhnout, projede mi kostmi sotva znatelná vibrace. Bříška prstů mi mravenčí touhou zašmátrat uvnitř. Podívat se do bezedné tmy a najít to, co volá mé jméno.

Tak jsem tady, předkloněná a napůl nacpaná v té díře. Moje díra si dneska neužila, tak aspoň takhle.

Svítilna mého mobilu odhalí dřevěné trámy, pavučiny, prach a mrtvé brouky. Obrátím se na druhou stranu a posvítím tam. Nic. Pavučiny jsou tak husté, že přes ně nevidím, a tak použiju telefon jako obušek a několik jich strhnu. Ale přísahám, že jestli mi spadne, budu hrozně nasraná. Odsud bych už ho nedostala a musela bych si pořídit nový.

Jemnější pavučiny se mi otírají o kůži a jejich dotek připomíná lezoucí hmyz. Zašklebím se. Obrátím se zpátky vlevo a znovu si tam posvítím.

Strhnu pár dalších pavučin, připravená to vzdát a nevsímat si volání sirény, které mě do téhle stupidní situace dostalo.

Tamhle.

O kousek dál se ve světle baterky něco zaleskne. Je to jen slaboučký záblesk, ale stačí to k tomu, abych poskočila nadšením a praštila se o sádrokarton do hlavy. Do vlasů mi spadnou úlomky omítky.

Au.

Nevšímám si tepající bolesti v hlavě a vytáhnu ruku ven. Vyrazím chodbou a cestou odhaduju vzdálenost, ve které jsem ten záhadný předmět spatřila.

Sundám ze stěny několik zarámovaných obrazů, dokud nedojdu k fotografii prababičky na retro kole s kyticí slunečnic v košíku. Široce se usmívá, a přestože je fotka černobílá, vím, že má červenou rtěnku. Podle babičky si prý malovala rty ještě před ranní kávou.

Sundám rám ze zdi a při pohledu na vojensky zelený trezor zalapám po dechu. Je starý a místo zámku má ciferník. Když přes něj kloužu prsty, v plicích mě pálí vzrušení.

Objevila jsem poklad. Nejspíš bych za to měla poděkovat Greysonovi, ačkoliv můžu předpokládat, že bych ty obrazy dřív nebo později stejně sundala, aby moji předci neshlíželi na moje extrémně pochybná rozhodnutí.

Zírám na trezor, když vtom mi po těle přejede studený vánek, ze kterého mrzne krev v žilách. Náhlý chlad mě přiměje se otočit a očima prohledat prázdnou chodbu.

Cvakají mi zuby a mám dojem, že vidím, jak se mi před obličejem sráží dech. Chlad pomine stejně rychle, jako přišel. Mé tělo se pomalu zahřeje na normální teplotu, ale po páteři mi stále přejíždí mráz.

Nedokážu od toho prázdného prostoru odtrhnout pohled. Čekám, že se něco stane, ale nakonec tam jen tak stojím a minuty ubíhají.

Soustřed' se, Addie.

Opatrně položím obraz na zem. Rozhodnu se ten divný chlad setřást a vygooglit si, jak otevřít trezor. Poté co najdu několik diskuzí s podrobným návodem, zaběhnu pro dědův kufřík s náradím, na který sedá prach v garáži.

Ten prostor nikdy nesloužil k parkování aut, dokonce ani když dům vlastnila babička. Místo toho se tu po generace hromadilo harampádí, hlavně dědečkovy náradí a různé drobnosti z domu. Vezmu nástroje, které potřebuju, vyběhnu schody a pustím se do otvírání trezoru. Z hlediska ochrany není ten starý krám moc kvalitní, ale mám podezření, že at ho tam schoval kdokoliv, nečekal, že ho někdo najde. Přinejmenším ne za jeho života.

O několik neúspěšných pokusů, frustrovaných zasténání a jeden zraněný prst později ten zatracený trezor konečně otevřu. Posvítím dovnitř

a spatřím tři knihy vázané v kůži. Žádné peníze. Žádné šperky. Vlastně nic hodnotného – přinejmenším ne finančně.

Popravdě jsem v to ani nedoufala, ale stejně je to překvapivé, vezme-li v úvahu, že většina lidí používá trezory k ukládání cenností.

Vytáhnu zápisníky a vychutnávám si pocit měkké kůže pod bříšky prstů. Když přejeďu prsty po ražbě na prvním z nich, po tváři se mi roztáhne úsměv.

Genevieve Matilda Parsonsová.

Moje prababička. Babiččina matka. Žena na obraze, za kterým se trezor ukrýval, proslulá svou červenou rtěnkou a zářivým úsměvem. Babička mi vždycky vyprávěla, že si nechávala říkat Gigi.

Rychlý pohled na zbylé dvě knihy odhalí stejné jméno. Jsou to její deníky? Musí být.

Omámeně dojdu do své ložnice, zavřu za sebou dveře a se zkříženýma nohama usednu na postel. Kolem každého deníku je omotaná kožená šňůrka, která ho drží zavřený. Když zvednu první, opatrně rozvážu šňůrku a otevřu ho, okolní svět vybledne.

Je to deník. Všechny stránky pokrývá ženské písmo a v dolní části každé z nich je otisk prababiččiny rtěnky.

Zemřela ještě před mým narozením, ale vyrůstala jsem s nespočtem historek o ní. Babička o sobě tvrdila, že zdělila její divokou osobnost a prořízlou pusou. Napadne mě, jestli o těch denících věděla. Jestli je četla.

Pokud byla Genevieve Parsonsová tak divoká, jak tvrdila babička, v denících na mě určitě čekají všemožné historky. S úsměvem otevřu další dvě knihy a zkontroluju data na horních řádcích, abych se ujistila, že začínám od začátku.

Potom strávím celou noc čtením, čím dál více znepokojená každým zápiskem.

Z neklidného spánku mě probudí rána z přízemí. Cítím se, jako by mě vytrhli z hluboké, neodbytné mlhy, která se drží v zákoutích mého mozku.

Se zamrknáním otevřu oči a hledím na zavřené dveře. Soustředím se na jejich nezřetelný obrys, dokud mi nedojde, co jsem slyšela. Moje srdce je napřed, rychle bije v hrudi, zatímco na zátylku se mi ježí chlupy.

V žaludku mi zavíří nervozita a teprve o pár sekund později si uvědomím, že ten zvuk bylo bouchnutí vchodových dveří.

Pomalou se posadím a vyklouznu z pokrývek. Tělem mi proudí adrenalin. Jsem dokonale bdělá.

V mém domě právě někdo byl.

Ten zvuk mohl znamenat cokoliv. Možná si sedají základy. Sakra, třeba tu straší duch. Ale stejně jako intuice člověku napovídá, že se stane něco špatného, ta moje mi říká, že v mém zatraceném domě právě někdo byl.

Byl to tentýž člověk, který mi bušil na dveře? Musel to být on, ne? Byla by příliš velká náhoda, kdyby někdo ušel skoro dva kilometry, jen aby mi jednou zabušil na dveře. Je zpátky.

Pokud předtím vůbec odešel.

Když roztřeseně vstanu z postele, zalije mě chlad a naskočí mi husí kůže. Zachvěju se, zvednu z nočního stolku mobil a potichu dojdu ke dveřím. Pomalu je otevřu a při hlasitém zaskřípění pantů ztuhnu.

Potřebuju Plecháčův mazací olej na panty u dveří a odvalu Lva. Třesu se jako osika, ale odmítám se zachovat jako zbabělec a nechat cizího člověka, aby mi chodil po domě.

Zmáčknu vypínač. Pár fungujících světel zabliká a osvětlí chodbu natolik, aby si se mnou má mysl začala pohrávat. Představuju si stínové lidi žijící těsně mimo dosah světla. Pomalu kráčím ke schodišti a cítím, jak mě sledují oči z portrétů na zdech.

Dívají se, jak dělám další hloupou chybu. Jako by na mě mluvily.

Zavraždí tě, ty hlupačko.

Hlídej si záda.

Je hned za tebou.

Při té poslední myšlence zalapám po dechu a otočím se, přestože vím, že za mnou nikdo není. Můj zatracený mozek má moc bujnou fantazii.

Vlastnost, která dělá pro mou kariéru divy, ale momentálně ji moc neoceňuju.

Zrychlím a seběhnu schody. Okamžitě rozsvítím, a když se mi do sítě vpálí jasné světlo, zamrkám bolestí.

Ale pořád je to lepší než být zavražděna.

Kdybych po domě chodila s rozsvíceným mobilem a vážně někoho načapala, jak na mě číhá, na místě bych padla mrtvá k zemi. V jednu chvíli nikde nikdo, a najednou *dobrý den*, můj vrah. Ani náhodou, děkuju pěkně.

V obýváku ani kuchyni nikoho nenajdu, a tak se otočím a vezmu za kliku vchodových dveří. Ani se nehne, což znamená, že ať už to byl kdokoliv, nějak se mu podařilo za sebou zamknout.

Nebo vůbec neodešel.

Ostře se nadechnu a proletím obývkem do kuchyně. Potřebuju nůž.

Koutkem oka zahlédnu něco na kuchyňském ostrůvku, což mě zcela zmrazí na místě. Podívám se na ten předmět pořádně, a když spatřím jedinou rudou růži, ze rtů mi unikne kletba.

Zírám na květinu, jako by to byla živá tarantule, která mi pohled opětuje a vyzývá mě, abych přistoupila blíž. Pokud to udělám, určitě mě sežere zaživa.

Rozechvěle vydechnu, zvednu ji z pultu a převalím v prstech. Někdo olámal trny a já mám podezření, že to udělal záměrně, abych se o ně nepíchla.

Ta představa je šílená. Pokud se někdo uprostřed noci vplížil do mého domu a nechal mi tu květinu, jeho záměry rozhodně nebudou vznešené. Chce mě vyděsit.

Sevřu ruku v pěst, rozdrtím květ v dlani a vyhodím růži do koše. Pak se vrátím ke své původní misi. Prudce otevřu zásuvku, až v tichu hlasitě zacinkají příbory, vytáhnu ten největší nůž a zase ji s prásknutím zavřu. Jsem příliš vytočená, abych dokázala být tichá a nenápadná.

Ať už se tu schovává kdokoliv, uslyší mě přicházet už z dálky, ale je mi to jedno. Nechci se schovávat.

Pěním vzteky.

Někdo si myslí, že se mi může vloupat do domu, zatímco nahoře spím? To se mi nelíbí. Stejně tak se mi nelíbí, že se kvůli někomu cítím zranitelně. Ve vlastním domě! A ještě má tu drzost nechat mi v kuchyni kytku jako nějaký zatracený úchyl? Možná ulámal trny, ale já mu ráda ukážu, že i bez trnů může být růže smrtící, když mu ji narvu do chřtánu.

Pečlivě prohledám přízemí a první patro, ale nenajdu nikoho, kdo by na mě čekal. Moje pátrání překotně skončí teprve ve chvíli, kdy dojdu na konec horní chodby a zahledím se na dveře vedoucí na půdu.

Jako bych zapustila kořeny. Pokaždé když se pokusím udělat krok vpřed a v duchu si přitom spílám, že jsem neprohledala všechny místnosti v domě, nedokážu se přimět k pohybu. Všechny instinkty na mě křičí, abych se k těm dveřím ani nepřibližovala.

Protože pokud to udělám, najdu za nimi něco hrůzostrašného.

Půda byla místem, kam se babička často uchýlovala. V létě tam trávil dny pletením a tichým pobrukováním písniček, zatímco na ni ze všech směrů foukalo několik větráků. Přísahala bych, že odtamtud ty písničky občas slyším, ale nedokážu se přinutit jít se tam podívat.

Zjevně se mi ten strach nepodaří překonat ani dneska v noci. Nemám odvalu tam jít. Zbytky adrenalinu vyprchávají a v kostech mě tíží únava.

S povzdechem se dovedu zpátky do kuchyně pro sklenici vody. Třemi loky ji do sebe hodím, doliju si a znovu ji vyprázdním.

Unaveně klesnu na barovou židličku před kuchyňským ostrůvkem a konečně odložím nůž. Na čele mi vyrašila tenká vrstva potu, a když se předkloním a opřu si hlavu o studený mramorový pult, zachvěju se chladem.

Ten člověk je pryč, ale můj dům není jediné místo, kam se dostal. Je v mojí hlavě. Přesně jak sakra chtěl.

„Včera v noci se mi sem někdo vloupal,“ přiznám do telefonu sevřeného mezi uchem a ramenem. Míchám si kávu a lžička zacinká o keramický hrnek. Piju už druhý šálek, a stejně mě neopouští pocit, že mám místo očí závaží. Moje oční víčka tu vzpěračskou bitvu prohrávají.

Když ten šmírák včera v noci odešel, nedokázala jsem znovu usnout, a tak jsem obešla všechna okna a ujistila se, že jsou zavřená.

Zjištění, že zavřená jsou, mě zneklidnilo ještě víc. Všechny dveře byly zamčené a okna zavřená před jeho příchodem i po jeho odchodu. Tak jak se sakra dostal dovnitř a ven?

„Počkej, cože? Někdo se vloupal do tvýho domu?“ zavřískne Daya.

„Jo,“ řeknu. „Nechal mi na kuchyňský lince růži.“

Ticho. Nikdy by mě nenapadlo, že se dožiju dne, kdy Daye Piersonové dojdou slova.

„To ale není všechno. Spíš bych řekla, že je to nejhorší část sraček, co se včera odehrály.“

„Co se ještě stalo?“ zeptá se ostře.

„No, Greyson je kretén. Zrovna se snažil jazykem lokalizovat záhadnou díru v mém krku, když vtom někdo zabušil na dveře. Jako že fakt nahlas. Šli jsme se podívat a nikdo tam nebyl. Předpokládám, že to byl můj nový kamarád.“

„Do hajzlu, to myslíš vážně?“

Zasvětim ji i do zbytku událostí. Postěžuju si na Greysonovo hulvátství – u téhle části se trochu zaseknu – a pak jí povím o tom, jak probořil pěstitel zeď a dramaticky odešel. Trezor a deníky nezmíním. Ani to, co jsem si v nich přečetla. Pořád jsem nestrávila ironii toho, že sotva jsem si přečetla o jedné nechutné milostné aféře, někdo se mi vloupal do domu.

„Dneska se za tebou stavím,“ prohlásí Daya, když skončím.

„Musím vyklízet dům, abych ho připravila na rekonstrukci,“ opáčím. Jsem vyčerpaná už jen tou myšlenkou.

„V tom případě ti pomůžu. Dáme si k tomu nějaký dobrý pití.“

Na rtech se mi zformuje drobný úsměv. Daya mi vždycky byla dobrou kamarádkou.

Je moje nejlepší kámoška už od základky. Zůstaly jsme v kontaktu i po maturitě, kdy jsme se rozešly každá na jinou vysokou školu. Posledních pár let nám naše životy dovolovaly vídat se jen o svátcích a na každoroční strašidelné pouti.

Já jsem s vysokou po roce sekla a začala psát knihy, zatímco Daya získala titul z informatiky. Nějak se jí podařilo vetřít mezi hackery a teď je v podstatě členkou skupiny občanské sebeobrany a zveřejňuje vládní tajemství.

Je to ta největší konspirační teoretička, jakou jsem kdy poznala, ale musím přiznat, že svinstva, která odhalila, jsou zvrácená a podložená příliš mnoha důkazy, než aby se ještě dala považovat za teorii.

Tak, či tak nám naše kariéry poskytují v každodenním životě dostatek svobody. Máme větší štěstí než většina lidí.

„Vážně si toho cením. Tak zatím,“ řeknu a zavěším.

S povzdechem se zahledím na deníky ležící na ostrůvku. Ještě jsem nedočetla ani první a už jsem nervózní z představy, že bych měla pokračovat. S každým dalším slovem chci Gigi zavrhnout.

Skoro tak moc, jako chci být jako ona.

12. dubna 1944

Zase se vrátil. Troufám si říct, že kdyby nepřišel, byla bych zklamaná. John odjel do práce a Serafina šla do školy. Jakmile byl dům prázdný, postavila jsem se k oknu a čekala. Musím přiznat, že na to nejsem právě hrdá.

Tentokrát vešel do domu. Když to udělal, ztuhla jsem. K smrti jsem se bála, co udělá, ale také jsem byla zvědavá na jeho další krok.

Když vystoupil ze stínů, které skrývaly jeho rysy, zadržl se mi dech.

Je krásný. Má pronikavě modré oči. Ostrou čelist. A je vysoký, hrozně vysoký.

Přistoupil ke mně, ale nepromluvil. Polaskal mi tvář. Tak něžně. Obešel mě dokola a prsty mi přejel po kůži.

Pod jeho dotekem jsem se zachvěla a on se usmál. Při tom pohledu se mi zastavilo srdce v hrudi.

Pak odešel. Bez jediného slova.

Málem jsem začala žadonit, aby se vrátil, ale zarazila jsem se.

Vrátí se.

KAPITOLA 4

Manipulátorka

„Tvoje babička byla *zvrhlá*,“ prohlásí Daya a zvedne staré zaprášené dámské prádlo. Při tom pohledu se zarazím. Moje idiotská kamarádka drží okraje krajkových kalhotek a provokativně mrská jazykem.

Tedy asi to má být provokativní, ale mě to spíš vyvádí z míry.

„Prosím, přestaň.“

V předstíraném orgasmu dramaticky převrátí panenky v sloup, ale ve výsledku to připomíná vymítání ďábla.

„Teď se chováš naprosto nevhodně. Co když tě babička vidí?“

To ji srovná. Upustí kalhotky a nasadí normální výraz.

„Myslíš, že je z ní duch?“ zeptá se a přehnaně vyděšeně se rozhlédne po domě, jako by na ni měl odněkud vybafnout babiččín přízrak. Protočím oči. Kdyby babička mohla, nejspíš by to udělala.

„Ona tenhle dům milovala. Nepřekvapilo by mě, kdyby tu zůstala.“ Nonšalantně pokrčím rameny. „Viděla jsem tu přízraky a stala se tady spousta nevysvětlitelných sraček.“

„Ty vážně víš, jak tuhle mrchu vystřízlivět,“ postěžuje si a lehce agresivně hodí prádlo do koše. Usměju se, potěšená jejím hodnocením. Hlavní je, že mi přestala před obličejem mávat babiččíným stoletým prádlem.

„Zajdu nám udělat další drink,“ řeknu smířlivě, zvednu ze země těžký pytel a přehodím si ho přes rameno. Na spontánní heknutí ani pot, který mě okamžitě zalije, hrdá nejsem.

Vážně musím přestat pít a víc cvičit.

Udělám z toho své novoroční předsevzetí. Po týdnu ho vzdám a slíbím si, že to zkusím znovu příští rok.

Tak je to vždycky.

„Udělej mi ho extra silnej. Budu to potřebovat, když mám teď pocit, že mě sledují démoni.“

Znovu obrátím oči v sloup.

„Zkus udělat menší striptýz. To je zažene,“ pronesu s kamenným výrazem. Kolem ucha mi proletí role pásky, rozfoukne mi vlasy a narazí

do zdi přede mnou. Celá rozesmátá odejdu z místnosti a následuje mě Dayino klení.

Zatraceně dobře ví, že je krásná, což je důvod, proč mám tendence ji škádlit hláškami o naprostém opaku. Někdo musí tu sexy mrchu občas trochu uzemnit, jinak bude mít moc velké ego.

Hodím pytel ke vchodovým dveřím a vejdu do kuchyně. Z lednice vytáhnu ananasový džus a otočím se k ostrůvku, abych udělala další drinky.

Ostře se nadechnu. Plíce se mi sevrou, žilami se rozlije mráz a krev se rozdrolí na ledové úlomky.

Na ostrůvku leží červená růže a vedle ní sklenička s poslední kapkou dědečkovy whisky na dně.

Nic takového tu předtím nebylo. Já ani Daya jsme v posledních dvou hodinách nesešly dolů, obě jsme byly až po pás ponořené ve věcech starých lidí.

Obejdu ostrůvek, jako by na něm ležela krajta, která by po mně mohla každým okamžikem vystartovat a kousnout mě.

Když se váhavě natáhnu pro skleničku, v uších mi hlasitě buší tep. Prozkoumám ji, ale není to křišťálová koule, aby mi vyjevila, kdo z ní pil.

Jsem tu sama. Z místa, kde stojím, vidím na vchodové dveře. Přesto pohledem pročešávám kuchyni a obývací a hledám osobu, která se mi vplížila do domu, vytáhla láhev whisky a dopřála si skleničku. Zatímco já a moje nejlepší kamarádka jsme byly v patře a o nebezpečí číhající pod námi neměly ani tušení.

Neslyšela jsem nikoho přicházet. Žádné podezřelé zvuky.

Vztekle se rozběhnu ke vchodovým dveřím a vezmu za kliku. Zamčeno. Jako obvykle. Vypadá to, že obyčejný zámek toho úchyla nezastaví.

„Kde je můj drink, ty mrcho? Už tu slyším šeptání a podobný sračky,“ zavolá Daya z patra.

„Už běžím,“ zavolám. Hlas se mi zlomí.

Vrátím se do kuchyně a znovu se rozhlédnu, jako by v ní byla červí díra do jiného vesmíru a ten úchyl z ní měl každou chvíli vyskočit.

Vpravo jsou otevřené dveře vedoucí do chodby na druhé straně schodiště. Z jeho hlubin se rozlévá temnota. Ten člověk by mohl být právě tam, číhat těsně mimo dohled. Nebo se schovává v jedné z ložnic a čeká, až půjdu kolem?

Do krevního řečiště se mi vyplaví další dávka adrenalinu. Mohla bych se chovat jako v hororu. Neohroženě se vydám na průzkum a divák bude mít chuť na mě zakřičet, že jsem úplně blbá.

Vážně chci zemřít takhle? Jako blbka, která nedokázala utéct z domu nebo si zavolat o pomoc? Nebo se nechám zastrašit nějakým kreténem, který si myslí, že mi může lézt do domu, kdykoliv se mu zlíbí? Pít dědečkovu whisky a nechávat po sobě důkazy, jako by mu bylo ukradené, jestli ho chytí.

To mě přivádí k myšlence – schovává se vůbec? Očividně se dokáže do domu dostat nepozorovaně. Jaký by mělo smysl ukrývat se v ložnici nebo tmavé chodbě? Může se ke mně připlížit kdykoliv. Může přicházet a odcházet, jak se mu zlíbí.

To vědomí ve mně probouzí niterný vztek, ale stejnou měrou bezmoc. K čemu by mi byla výměna zámků, když pro něj ani teď nejsou překážkou?

Zhluboka se nadechnu a rozhodnu se hrát roli té blbky. Vyberu si největší nůž a prohledám celý dům. Jsem přitom potichu a našlapuju lehce, abych zbytečně neděsila Dayu.

Když nic nenajdu, vrátím se do kuchyně, vezmu růži, otrhám z ní okvětní lístky a upustím je do prázdné sklenice.

Nějaká má část si přeje, aby se vrátil a viděl moje malé mistrovské dílo.

„Nebudu ti lhát, děšíš mě,“ přízná Daya postávající ve dveřích. Celý den se mnou vyklízela dům. Pronajala jsem kontejner a nakládaly jsme ho tak dlouho, dokud jsme skoro nepadly únavou.

Po deseti hodinách a několika cestách do Armády spásy máme hotovo. Moji prarodiče neměli tendence křečkovat, ale za ta léta stejně nahromadili spousty věcí, které by se třeba ještě mohly hodit.

Když babička zemřela, máma celý dům prošla a většinu těch věcí prodala nebo darovala. Jinak by nám to teď zabralo týdny, možná měsíce.

„Nemusíš se bát, budu v pořádku,“ ubezpečím ji.

Chvíli mi to trvalo, ale po několika dalších drincích jsem sebrala kuráž a řekla Daye o té skleničce na whisky. Nebylo by fér před ní tajit, že sem někdo přišel, zrovna když tu byla. Nebylo by fér nedat jí možnost odejít.

Samozřejmě začala vyšilovat a zbytek dne strávila snahou mě přesvědčit, abych dneska přespala u ní. Neustoupím. Už mě unavuje, jak se mě všichni snaží vyhnat z mého vlastního domu. Nejdřív mí rodiče, jmenovitě má matka, a teď nějaký zvrácený sráč, co si užívá hru na šmíráka.

Bojím se, ale taky jsem hloupá.

Takže nikam nejdu.

Upřímně mě překvapilo, že Daya okamžitě ne vzala nohy na ramena. V jednom kuse se obezřetně rozhlížela a nejmíň tisíckrát řekla: „Co to bylo? Slyšela jsi to?“

Ale už se nic neozvalo.

Teď stojí ve dveřích a odmítá mě tu nechat samotnou.

„Zůstanu tady,“ navrhne asi po milionté.

„Ne, jeď domů. Nechci tě vystavovat nebezpečí.“

Luskne prsty a zelenýma očima jí probleskne vztek. „To je právě ono. Tohle je zatracenej problém. Jestli máš pocit, že když tu zůstanu, budu v nebezpečí, co to znamená pro tebe?“ Otevřu ústa, abych odpověděla, ale přeruší mě. „Znamená to, že jsi v nebezpečí, Addie! Proč tu chceš zůstat?“

Povzdechnu si. Začínám být frustrovaná. Není to její chyba. Kdyby se role obrátily, taky bych vyšilovala a zpochybňovala její přítelkyni.

Ale odmítám utíkat. Nedokážu to vysvětlit, ale mám pocit, že bych ho tím nechala vyhrát. Jsem zpátky v sídle Parsons teprve týden a už se mě odsud snaží vyštípat. Takže musím vydržet. Musím tu záhadnou osobu otestovat. Ukázat, že se nebojím...

Ačkoliv *tohle* je jedna velká lež. Hrůzou nemůžu ani dýchat. Ale jsem tvrdohlavá. Jak už bylo řečeno, jsem také hloupá, nicméně to je mi teď jedno.

Zeptejte se mě později, až bude stát nad mou postelí a sledovat mě, jak spím. Tou dobou na to určitě budu mít jiný názor.

„Zvládnou to, Dayo, slibuju. Budu spát s řeznickým nožem pod polštářem. Pokud budu muset, zabarikáduju se v ložnici. Kdo ví, jestli se vůbec vrátí?“

Můj argument je slabý, ale v tomhle okamžiku už se vlastně ani nesažím. Nikam nejdu.

Jak to, že veřejná místa a společenské události ve mně vyvolávají touhu upálit se, ale když se mi někdo vloupá do domu, cítím se natolik odvážná, abych zůstala?

Ani v mé hlavě to nedává smysl.

„Nemám z toho dobrej pocit. Jestli tě tu nechám samotnou a ty umřeš, budu mít zničeněj zbytek života. Budu se trápit otázkama *co kdyby*.“ Se vší teatrálností, kterou se naučila v divadle, zvedne pohled ke stropu a zamyšleně si promne bradu. „Byla by ta mrcha pořád naživu, kdybych ji z tohoto baráku odvekla za vlasy?“ deklamuje zvučným hlasem a vysmívá se svému možnému budoucímu já i mně.

Zamračím se. Nikdo mě nebude tahat za vlasy. Trvalo dlouho, než mi narostly do téhle délky.

„Jestli se vrátí, okamžitě zavolám policii.“

Rozhořčeně spustí ruce a obrátí oči v sloup. Její manýrismus přetéká drzostí. Má na mě vztek.

Pochopitelně.

„Jestli umřeš, pěkně mě nasereš, Addie.“

Věnuju jí chabý úsměv.

„Neumřu.“

Doufám.

Zavřící, hrubě mě chytí za ruku a vtáhne do pevného objetí. Rozhodla se mě tu nechat a já cítím neskutečnou úlevu šmrncnutou trochou lítosti.

„Jestli se vrátí, zavolej mi.“

„Spolehni se,“ zalžu. Bez dalšího slova odejde a bouchne za sebou dveřmi.

Těžce vydechnu, vytáhnu ze šuplíku nůž a unaveně zamířím do sprchy. Jestli se mě ten šmirák rozhodne vyrušovat, bez výčitek ho pobodám.

16. května 1944

John se mě poslední dobou často vyptává. Neustále chce vědět, co dělám, když jsem sama doma. Říkám mu, že se starám o dům a háčkuji. Serafině je čtrnáct a úkoly už dělá sama, takže já jen dohlížím na to, aby John dostal teplou večeři. Moje běžné, každodenní povinnosti manželky.

Podezřívá mě.

Začíná si všímat změn v mém chování.

Nemůžu to popírat, poslední dobou se chovám jinak. Od té doby, kdy do mého života vstoupil ten cizí muž. Mým oknem.

Ještě na mě nepromluvil. Nezáleží na tom, kolikrát ho prosím. Kolikrát se ho ptám, jak se jmenuje. Odkud přišel. Jak mě zná. Co ode mě chce.

Bez úspěchu.

Chci ho slyšet promluvit tak moc, že jsem mu začala nabízet věci. Špatné věci. Polibek. Dotek. Usmívá se na mě, ale neustoupí.

Prsty mi přejeđe po tváři a odejde a já toužím po jeho další návštěvě.

KAPITOLA 5

Manipulátorka

Vítr mě tlačí do zad, jako by mě chtěl přimět ke skoku. Skočit z útesu a vrhnout se do náruče smrti.

Nebudeš toho litovat.

Ta tichá vtíravá myšlenka nemizí. Z nějakého důvodu mám však pocit, že by skok na ostré skály byl přinejmenším politováníhodný. Co když nezemřu hned? Co když ten pád nějakým zázrakem přežiju a budu nucena tam ležet, polámaná a zakrvácená, dokud to moje tělo konečně nevzdá?

A co když se mé tělo odmítne vzdát a já strávím zbytek života jako mrzák?

To všechno by bylo politováníhodné.

Ze snění mě vytrhne odkašlání.

„Ehm... slečno?“

Otočím se a spatřím vysokého postaršího muže, z něhož vyzáruje téměř uklidňující měkkost. K čelu se mu lepší zpoceně šedivé vlasy, oblečení má pokryté špínou a nějakým sajrajtem.

Zatěká pohledem mezi mnou a okrajem srázu, nad kterým stojím. Sálá z něj nervózní energie. Myslí si, že chci skočit, a já si uvědomím, že mu nedávám jediný důvod myslet si něco jiného.

Stejně se nepohnu.

„Pro dnešek to balíme,“ informuje mě.

On a jeho chlapi celý den opravovali verandu před domem. Dopřáli jí facelift, který tak zoufale potřebovala, a tím zároveň zajistili, abych se neprobořila nohou do ztrouchnivělého dřeva a nedostala sepsi.

Změří si mě pohledem a znepokojeně se zamračí. Silně fouká a vítr mi rozhání vlasy. Odhrnu si je z tváře a spatřím, že mě pořád zkoumavě pozoruje.

Když jsem byla mladší, babička mě odmítala k útesu pouštět. Je jenom necelých patnáct metrů od domu. Výhledy nabízí dechberoucí, obzvláště když zapadá slunce, ale v noci člověk bez baterky nepozná, kde přesně začíná ten sráz.

Slunce právě klesá za obzor a vrhá na tenhle osamělý kus země tmavé stíny. Stojím sotva metr od nebezpečí, život a smrt od sebe dělí jen skalnatý okraj. Brzy zmizí.

A pokud nebudu opatrná, zmizím i já.

„Jste v pořádku, slečno?“ zeptá se muž a udělá krok blíž. Instinktivně couvnu – směrem ke srázu. Muž vytřeští oči a okamžitě zvedne ruce, jako by chtěl použít Sílu a zastavit můj nevyhnutelný pád. Jen se mi snaží pomoci, ne mě vylekat. A já ho na oplátku vyděsím k smrti.

Nejspíš jsem taková byla vždycky.

Pohlédnu dolů, a když spatřím, jak blízko jsem hraně, srdce mi vyskočí až do krku. V tu chvíli cítím jen čirou hrůzu, ale jsem jako dobře seřízený stroj. Dole v břiše se mi usadí důvěrně známý opojný pocit, jako voda odtékající ze dřezu.

Něco je se mnou očividně špatně.

Stydlivě ukročím do bezpečí a střelím po muži omluvným pohledem.

Jsem napjatá.

Rudé růže se objevují na každém mém kroku. Od chvíle, kdy jsem na kuchyňském ostrůvku našla sklenici s kapkou whisky a růži, uběhly už tři týdny.

Poté co Daya odešla, jsem si dopřála dlouhou sprchu. Během sprchování jsem se rozhodla, že to musím začít hlásit. Nechat po sobě nějaké důkazy. Pokud bych náhodou zemřela nebo mě někdo unesl, věděli by naprosto přesně proč.

Když jsem vylezla z koupelny, prázdná sklenička s okvětními lístky byla pryč a mně z těla zmizelo veškeré teplo.

Nahlásila jsem to okamžitě. Policisté se mnou sepsali protokol, ale řekli mi, že růže na kuchyňské lince není dostatečný důkaz, a že tedy nemůžou nic dělat.

Potom ty incidenty začaly eskalovat. Nejsem si jistá, kdy přesně jsem si uvědomila, že mám stalkera, ale je to zřejmé. Přesně to se mi poslední tři týdny děje. Někdo mě stalkuje.

Nastoupím do auta a na sedadle spolujezdce leží rudá růže. V autě, které jsem večer zamkla, když jsem ho opouštěla, a bylo zamčené také ráno, když jsem se k němu vrátila.

K růži nikdy není připojený vzkaz. Žádná komunikace, jen rudé růže bez trnů.

Před dvěma týdny jsem zahájila renovace domu a moje paranoia se zvýšila. Všude se to hemží lidmi, kteří neustále něco opravují a vyměňují. Elektrikáři, instalatéri, zedníci a zahradníci.